

М.РУДКОЎСКИ

АНА І АНАНАС

*Дыетычная камедыя ў чатырох
карцінах*

Дзеючыя асобы:

Ана

Улад

Павел

Паша

КАРЦІНА ПЕРШАЯ
Першая сцэна ў салоне

Тады Ана вырашыла памыць валасы.

АНА. У цябе такія мяккія рукі. Прыемныя. Чаму ў мужчын такія пяшчотныя рукі?

УЛАД. Яны баяцца прычыніць боль. Таму падушачкі пальцаў заўсёды асцярожна дакранаюцца. Амаль слізгаюць...

АНА. Слізгані яшчэ.

УЛАД. Тут?

АНА. Так. Зараз вышэй. Добра. Якое задавальненне, калі ты мыеш валасы. А цяпер у патыліцы. Вось так.

УЛАД. Цябе ўзбуджае?

АНА. Трошкі. Але гэта зусім не тое, пра што ты думаеш.

УЛАД. Пра што думаеш ты?

АНА. Ці магу я кончыкамі пальцаў закахаць у сябе аднаго мужчыну? Або хоць бы звярнуць на сябе яго ўвагу? Або хоць бы дапамагчы яму знайсці ў сабе новую пяшчоту, і каб гэтае адкрыццё перавярнула яго ўяўленне аб ласцы.

УЛАД. Тады табе давядзецца доўга і старанна трэніравацца.

АНА. Не зразумела.

УЛАД. Сувязь з кліентам - гэта не проста флірт, гэтае цэлае майстэрства.

АНА. Гэта складаней, чым навучыцца кун-фу?

УЛАД. Я не валодаю кун-фу, але я валодаю шматлікімі кліентамі. Праз мае рукі іх прайшло вельмі многа ў шматлікіх салонах прыгажосці. Я на іх вучыўся ўменню і спакушэнню. Я кожны рух, кожны жэст вывучыў да міліметровай дакладнасці.

АНА. Ты дасягнуў, чаго жадаў?

УЛАД. Так. Зараз я магу з заплюшчанымі вачамі давесці кліента да радаснага адчаю, калі ён гатовы да наступнай раніцы заставацца ў крэсле пры ўмове, што я яму буду бясконца мыць галаву. Але ён гэтага не скажа, і таму ён у адчаі. Але мы абодва ведаем, што мы жадаем паўтарыць гэты момант у наступны раз. Таму паміж першакласнымі цырульнікамі і чулівымі кліентамі заўсёды ўсталёўваюцца кранальныя інтымныя сувязі.

АНА. Адразу з усімі?

УЛАД. Вядома! Але кліент павінен думаць, што толькі ён адзін такі індывідуальны, што толькі яго цела падыходзіць да маіх рук, што толькі яму магу я даць радасць. А я падыгрываю яму, абяцаю, што ў мяне ніколі не было і больш ніколі ўжо не будзе такога адзінага і цудоўнага.

АНА. Але нашы кліенты разумеюць, што яны не адны.

УЛАД. Вядома. Але мы іх пераконваем, што астатнія - гэта так, ніяк. А ён - цікавы, тонкі, дасціпны. Мы заўсёды рады бачыць яго і толькі яго. Мы нават нудзімся, калі ён падоўгу не прыходзіць. Я скончыў. Трэба змыць.

АНА. Не, яшчэ трохі. Каля вушэй.

УЛАД. Добра.

АНА. Як ты вызначаеш, што менавіта ў гэтым месцы галавы праходзіць мяжа задавальнення?

УЛАД. Навобмацак. Мае пальцы цяплеюць, потым мацней гараць, а яго цела адказвае ўзаемнасцю. Яно дрыжыць, але так няўлоўна ціха, што толькі вушы пальцаў могуць разабраць яго шэпт.

АНА. Ты разгадаў хоць адзін?

УЛАД. Вада заглушала, але я здагадаўся.

АНА. Навучы мяне чытаць думкі валасоў.

УЛАД. Скажы, што лепш: кніга або эмоцыі, якія яна выклікае?

АНА. Лепш другое.

УЛАД. Тады і валасы не такія важныя, як іх пах. Але пах можа выкрасці вецер, і застаецца ўспамін. Пасля моцных дажджоў ва ўспамінаў змываюцца яркія рысы, і застаецца сум. Падчас вялікага свята ты і пра яго забудзешся, калі станеш па-дзіцячаму гучна смяяцца, але ад частага смеху льюцца слёзы, якія імгненна высыхаюць.

АНА. Я зразумела. Галоўнае, гэта імгненныя ўспышкі паміж дваімі чалавекамі.

УЛАД. Звышхуткасныя эмоцыі паміж двума органамі! Каб іх улавіць, табе трэба быць хутчэйшай за чалавечую думку. Адна маленькая затрымка можа загубіць усё жывое на паўгода наперад.

АНА. Гэта значыць узнаўленню не падлягае.

УЛАД. Ты закахалася, маленькая?

АНА. Я ніколі не ўлюбляюся, але я заўсёды закаханая.

УЛАД. У каго гэтым разам?

АНА. У вочы. Я ўбачыла іх у люстэрку, калі стаяла за ім і збіралася раўнаваць яму чубок. Упершыню мяне збянтэжыў погляд цёмных вачэй. Яны ўважліва назіралі за маімі рухамі. Мне стала ніякавата. Я канчаткова заблудзілася ў яго кучарах. А ён зразумеў сваю сілу і спытаў, ці магу я аказваць свае паслугі на хаце. Я пагадзілася.

УЛАД. Ты была вельмі хуткая.

АНА. Я была імклівая. Мае "так" апярэджвалі мае "не". Я не разумела, што рабіла, але ведала, што я гэтага жадаю.

УЛАД. Калі ж ты акажаш першую паслугу?

АНА. Сёння пасля змены.

УЛАД. Віншую. Перадай прывітанне цёмным вачам. Хоць я б ім не давяраў. Цёмныя могуць загубіць блакітныя. Яны заўсёды мацнейшыя, таму што цёмныя вочы забіраюць святло, а могуць забраць і цябе. Усё. Дастаткова мыць валасы, будзем іх сушыць.

АНА. Вось так заўсёды.

УЛАД. Добра, калі сёння гэтыя словы паўторыць твой вячэрні кліент. Дарэчы, што скажаш Папу?

АНА. Нічога.

УЛАД. Сапраўды, навошта яму казаць.

АНА. Тым больш я ніколі не клялася Папу ў каханні.

УЛАД. Ён табе таксама.

АНА. Значыць...

УЛАД. ...у вас няма забарон...

АНА. ... на новыя эмоцыі.

УЛАД. Новыя? Ты яшчэ чагосьці не ведаеш у гэтым жыцці?

АНА. Здаецца, што ведаю ўсё, але кожны раз я так прыемна здзіўляюся. Моцна зажмурваю вочы, потым адплюшчваю і так здзіўляюся!

УЛАД. Праўда?

АНА. Яшчэ як!

УЛАД. Дык ты распусная?

АНА. Я не распусная. Я проста вельмі таварыская.

УЛАД. І, мусіць, вельмі цікаўная.

АНА. Мусіць.

УЛАД. Хочаш пару навучанняў?

АНА. Можна і больш.

УЛАД. Табе досыць і пары. Першае, адмоўся сёння ад вячэры. Другое, адмоўся сёння і ад сэксу.

АНА. Гэтыя правілы я і сама ведаю. Але як можна адмаўляцца ад таго, што любіш і жадаеш?

УЛАД. Патрывай, маленькая.

АНА. Ад ежы яшчэ можна адмовіцца. Я паем па дарозе.

УЛАД. Я не сумняваюся.

АНА. Але што падумае мужчына аб жанчыне, якая яму адмаўляе?

УЛАД. Толькі тое, што яна яго моцна жадае.

Першая сцэна ў кліента

Тады Ана вырашыла адмовіцца.

АНА. Я не галодная.

ПАВЕЛ. Я таксама.

АНА. Значыць, адразу возьмешся за справу?

ПАВЕЛ. Можна, спачатку пазнаёмімся па-сапраўднаму?
Павел.

АНА. Вось як? Добра, што не Паша.

ПАВЕЛ. Якая розніца?

АНА. Вялікая. Павел - гэта Павел. А Паша - гэта Паша.

ПАВЕЛ. Зразумела. А вас як?

АНА. Ана. Без літары "з" і з адным "н".

ПАВЕЛ. А што здарылася з другім?

АНА. Я з ім рассталася. Было цяжка, але трэба было нешта змяняць у жыцці. Я абрала новае імя.

ПАВЕЛ. Чаму так вам перашкаджала ў жыцці другая літара "н"?

АНА. Ды і не перашкаджала зусім. Проста на працы, калі няма працы, я чытаю газеты. Асабліва мне падабаецца чытаць калонку некралогі.

ПАВЕЛ. Цікава чаму?

АНА. Вам сапраўды цікава?

ПАВЕЛ. Так.

АНА. Тады слухайце. Газеты чытаюць людзі ў розных гарадах, і раптам яны даведваюцца, што дзесьці памёр не вядомы ім чалавек. Яны ніколі яго не бачылі, ніколі не

прыйдуць на яго дол, але на нейкае імгненне яны разумеюць, што на планеце Зямля ўжо кагосьці няма. Яны потым усё забудуць, зоймуцца сваімі справамі, але газеты з імёнамі памерлых будуць яшчэ доўга жоўкнуць і пыліцца ў бібліятэках.

ПАВЕЛ. Гэта нават надзейней, чым пліты на могілках.

АНА. Сапраўды. Пліта адна, а тыраж газеты велізарны.

ПАВЕЛ. Пліты знікаюць, а газеты захоўваюцца.

АНА. Правільна. І вось аднойчы я прачытала, што ў нашым горадзе памерла мая цёзка з аднолькавым прозвішчам. І нават імя па бацьку ў яе было такое ж, і ўзрост такі ж. Уяўляеце маё адчуванне ад прачытаных слоў? Жудаснае. Такое пачуццё, што я ўжо не жыву, мяне ніхто не бачыць. Як быццам я здань. Затым мяне абурыла яе нахабства. Якое яна мела права так звацца? Потым я падумала: хто мы такія - людзі з аднолькавымі прозвішчамі? Можна, мы крэўныя сваякі або проста роднасныя душы? Бо нездарма мы такія... аднолькавыя. У Інтэрнэце я высветліла, што ў свеце налічваецца больш як дванаццаць тысяч такіх, як я, ад трохмесячных да васьмідзесяцігадовых. Вось тады я і вырашыла памяняць сваё жыццё так, каб ні з кім не звязваць свой лёс і ніколі ўжо не паміраць на старонках газет. Я стала адзінай у Сусвеце, усяго толькі выкінуўшы літару "z" і адну літару "n".

ПАВЕЛ. Вось мы і пазнаёмліся, Ана з адным "n".

АНА. Павел, можна, праройдзем на "ты"?

ПАВЕЛ. Навошта?

АНА. Мы - аднагодкі. Так прасцей. Гэта збліжае.

ПАВЕЛ. Мне прасцей звяртацца на "вы". І пакуль што ў нас толькі дзелавыя адносіны.

АНА. Толькі пакуль?

ПАВЕЛ. Пакуль.

АНА. А што будзе потым?

ПАВЕЛ. Усё залежыць ад вас.

АНА. Давайце я зраблю ўкладку.

ПАВЕЛ. Дзе?

АНА. Як гэта сказаць? На галаве.

ПАВЕЛ. Добра. Зрабіце мне бяздумную, дакладней, бесклапотную ўкладку.

АНА. Разлятайку?

ПАВЕЛ. Мусіць.

АНА. У вас вельмі тонкі волас. Вы лысееце. У вас яшчэ ёсць пяць гадоў.

ПАВЕЛ. Каб падабраць парык?

АНА. Каб ажаніцца.

ПАВЕЛ. Можа, усё-такі парык?

АНА. Лепш кароткая стрыжка або голы чэрап. Так будзе стыльна. Не люблю, калі мужчына хавае свае недахопы.

Лепш хай яго лысіна будзе ганарлівай і задзірлівай.

ПАВЕЛ. За пяць гадоў я што-небудзь прыдумаю, а вы ўмеете, Ана, сапсаваць настрой.

АНА. Гэта была ўсяго толькі прафесійная рэкамендацыя. А навошта вам на ноч укладка?

ПАВЕЛ. Каб спаць прыгожа. Асцярожна! У мяне тут эрагенная зона.

АНА. Прабачце.

ПАВЕЛ. Як шкада, Ана, што вы не худзенькая.

АНА. Якая вам розніца?

ПАВЕЛ. Я б вас так моцна кахаў, калі б вы былі танчэйшая. Я насіў бы вас на руках, усаджваў бы вас на свае калені і зваў бы дзяўчынкай маёй, дзяўчой, дзеванькай. Але чаму ўсё не так? Вы разумная, яркая, сімпатычная, але вас так шмат для мяне аднаго.

АНА. Я вам не падабаюся?

ПАВЕЛ. І так, і не. Але калі вы такая вялікая, то зрабіце вялікі ўчынак, Ана: схуднейце дзеля мяне.

АНА. Гэтак мяне яшчэ ніхто не спакушаў.

ПАВЕЛ. Так атрымалася.

АНА. Навошта вы мяне запрасілі?

ПАВЕЛ. Я запрасіў вас зрабіць мне звычайную ўкладку, а зараз вас прашу аб многім. Але ў параўнанні з вамі, няўжо гэта так шмат?

АНА. Вы думаеце, што я з-за такога кліента пачну худнець?

ПАВЕЛ. Не думаю, але вельмі хочацца, каб да мяне раз у тыдзень прыходзіла стройная дзяўчына.

АНА. А калі я не пагаджуся?

ПАВЕЛ. Я буду зноў шукаць.

АНА. Дык вы мяне шукалі?

ПАВЕЛ. Так. Вам прыемна гэта чужь?

АНА. І так, і не. Вы мяне і цешыце, і засмучаеце. Вы мяне і бударажыце, і астуджаеце. Разумеце, як быццам мы з вамі дзве дзікія пералётныя птушкі, але толькі розных відаў. Нам добра спяваць на адной паляне, але ў нас розны набор храмасом. Мы ніколі не зможам размнажацца, мы зможам толькі імітаваць сэкс.

ПАВЕЛ. Я ў вас не памыліўся. Вы мне патрэбны.

АНА. Каб спаць прыгожа?

ПАВЕЛ. І гэта таксама.

АНА. Замала неяк.

ПАВЕЛ. Я потым дабаўлю.

АНА. Я падумаю.

ПАВЕЛ. Думайце, Ана, думайце. І худнейце. Вы тады станеце такая лёгкая. І вашы думкі, жаданні стануць лёгкімі, нападупразрыстымі, як і нашы адносіны.

АНА. Навошта мне ўсё гэта?

ПАВЕЛ. Так цікавей жыць, ці няпраўда?

АНА. Мне заўсёды цікава жыць. Я скончыла ўкладку. Ці магу я ісці?

ПАВЕЛ. Можаце.

АНА. Калі я спатрэблюся вам наступным разам?

ПАВЕЛ. Праз тыдзень. Я буду чакаць і спадзявацца на ўзаемнасць думак.

АНА. Мне будзе складана.

ПАВЕЛ. Я ў вас веру, Ана.

АНА. Да пабачэння, Павел.

ПАВЕЛ. Да пабачэння, мілае стварэнне.

Першая сцэна ў гасцях

Тады Ана вырашыла схуднець.

АНА. Я вельмі тоўстая.

ПАША. Ты хочаш есці?

АНА. Не хачу я есці, я хачу ведаць, ці вельмі я тоўстая?

ПАША. У якім месцы?

АНА. Усюды.

ПАША. Узброеным вокам не відаць.

АНА. Гэта дрэнна. Я стала такой вялікай, што зліваюся з поўным месяцам.

ПАША. Затое мне не патрэбен тэлескоп, каб убачыць цябе.

АНА. Паша, Паша. І на сонцы бываюць плямы.

ПАША. Так? Ты не ў духу. Хочаш, я зраблю табе бутэрброд?

АНА. Зрабі. Не. Не трэба. Хоць. Не. Наогул, давай. Я ж вырашыла, што годзе! Нічога мне не трэба. Я не ем перад сном.

ПАША. З якога часу?

АНА. З сённяяшняга. Мне сёння стала цяжка дыхаць. Мне трэба схуднець.

ПАША. Навошта?

АНА. Каб стаць лягчэйшай за паветра. Каб мяне нёс вецер. Каб я паляцела далёка. Каб я была адна. Каб я нікога не бачыла...

ПАША. Давай зоймемся каханнем.

АНА. Я не займаюся каханнем перад сном.

ПАША. Вось як?

АНА. Так. Я пасля шасці вечара не буду ні есці, ні займацца каханнем.

ПАША. Ой, як страшна. Трэба нешта рабіць. Цябе трэба ратаваць.

АНА. Выратуй мяне, Паша. Калі ласка.

ПАША. Але я цябе кахаю такую поўную, напоўненую жыццём, шчасцем, сэксуальнай энергіяй. А раптам ты разам з калорыямі пачнеш усё гэта губляць? Усё тое, што я так у табе люблю.

АНА. Можна быць. Усё можна быць. Але я павінна на час адмовіцца ад задавальненняў. Я прыдумала! Памятаеш, як ты раней еў хлеб? Ты ніколі яго не любіў, але ты крышыў яго мякіш, камячыў у руках, а потым ляпіў усякіх мудрагелістых жывёл.

ПАША. А з апошніх крошак я ляпіў ружу і ўручаў яе табе. Але ты заўсёды адпрэчвала мае кветкі.

АНА. Мяне гэта моцна злавала, я траціла апетыт. Паша, дары мне часцей кветкі. Хай яны будуць з мякішу, затое я перастану есці.

ПАША. Не. Так нельга. У свеце існуюць прадукты, якія можна есці бясконца і не папраўляцца. І ёсць паставы і рухі ў сэксе, ад якіх можна растаяць.

АНА. Пра паставы пагаворым у іншым жыцці. Дык пра якія прадукты ты веў гаворку?

ПАША. Напрыклад, суп. Калі есці толькі адны супы...

АНА. Паша, я не змагу на працы есці супы. Па-першае, іх няма дзе загадваць. Па-другое, я не змагу пры ўсіх стукаць лыжкай аб шклянныя сценкі слоіка, як званар у звон. Мне ж не трэба разганяць чарцей, мне трэба расшчапляць тлушчы.

ПАША. Вось супы...

АНА. Супы - гэта... рэдзенька і дробна.

ПАША. Добра, дарагая. Пяройдзем тады да яек. Яйкі - вельмі дзіўныя стварэнні са сваім асаблівым сакрэтам. Іх трэба варыць адзінаццаць хвілін.

АНА. Яйкі не падыходзяць.

ПАША. Чаму?

АНА. Таму што я ўвесь час буду думаць пра яйкі, а я гэтага не хачу. Я тады не змагу засяродзіцца.

ПАША. Сапраўды. Для гэтага неабходна вялікая сіла волі. Як наконт грэйпфрута?

АНА. Якое слова. Несэксуальнае.

ПАША. Ого! Затое ў гэтым несэксуальным грэйпфруце ёсць несэксуальны нарынгін, які спальвае несэксуальны тлушч.

АНА. Але ён яшчэ і такі горкі, агідны, пахне бензінам.

ПАША. Не праўда. Не пахне.

АНА. Мне пахне.

ПАША. Якая ты нудная!

АНА. Якая ёсць.

ПАША. А што ты мне скажаш уся, якая ёсць, пра брамелайн?

АНА. Гэта яшчэ што?

ПАША. Во! Брамелайн - гэта чарадзейны фермент, які знішчае бялкі і "гасіць" пачуццё голаду. Ёсць у ананасах.

АНА. Ананасы я люблю.

ПАША. Вось бачыш. Акрамя таго, у ананасах ёсць яшчэ і энзім.

АНА. Як хораша гучыць! Брамелайн і энзім. Энзім і брамелайн. Як у саборы. Ці згодны вы, энзім, узяць за жонку брамелайн?

ПАША. Згодны.

АНА. Ці згодны вы, брамелайн, узяць за мужа энзім?

ПАША. Так.

АНА. Аб'яўляю вас мужам і жонкай. Паша, цалавацца не трэба.

ПАША. У знак вечнага каханья.

АНА. Добра. Адзін раз у правую руку.

ПАША. Дзіўна. Яна незнаёма пахне.

АНА. У мяне новы кліент.

ПАША. У яго вытанчаны пах.

АНА. Добра, што не "сапсаваны".

ПАША. Ёсць падазрэнні?

АНА. Не, не. Усё прыстойна.

ПАША. Беражы сябе.

АНА. Вядома.

ПАША. Ну, калі мы абралі табе харчовы рацыён для пахудзення, то чаму б нам не перайсці і да фізічных практыкаванняў для гэтай высокай мэты?

АНА. Няўжо сэкс такі важны ў жыцці?

ПАША. Вельмі важны. Акрамя першых і апошніх дванаццаці гадоў жыцця.

АНА. А як жа вышэйшыя матэрыі, філасофскія праблемы?

ПАША. А я кожны дзень вырашаю філасофскія праблемы.

АНА. Якія?

ПАВЕЛ. Я ўвесь час разважаю, што першаснае: плоць або душа, юр або каханне?

АНА. Прафесар, ужо позна. Мне яшчэ трэба зайсці ва ўнівермаг па брамелайн, а вам трэба яшчэ вырашыць вашу вялікую філасофскую праблему.

ПАША. Сапраўды не хочаш застацца?

АНА. Ты ж ведаеш, я люблю спаць адна.

ПАША. Ведаю.

АНА. Тады не затрымавай мяне.

ПАША. Не трымаю.

АНА. Пакуль.

ПАША. Ага.

Першая сцэна дома

Тады Ана вярнулася дадому з поўным наборам сродкаў для новага ладу жыцця.

З пакетаў яна даставала ананасы свежыя, кансерваваныя і ў выглядзе соку без цукру. Ане здавалася, што сёння яе дзень нараджэння, і ўсе госці дарылі ёй толькі рознакаляровыя ананасы. У радасным парыве Ана рэзала ананасы на кружочкі, кубікі, сэрцайкі, багата палівала іх "уласным" сокам і ўрачыста паглынала. Дайно яна не была такая шчаслівая.

Толькі адна трывожная думка азмрочвала яе дзіцячае свята: мусіць, яна ўсё ж такі купіла мала ананасаў. Таму апошнія кавалачкі былі асабліва прыемныя. Фруктовая плоць плаўна ператраўлівалася і спараджала новыя невытлумачальныя жаночыя памуці.

Тады Ана адчула новы смак.

КАРЦІНА ДРУГАЯ Другая сцэна ў салоне

Тады Ана стамілася працаваць.

АНА. Як мне ўсе надакучылі. Паглядзі на гэтых кліентаў. Якія яны ўсё-такі пачвары! А так жадаюць быць прыгожымі. Навошта ім дарагія прычоскі? Я дзве гадзіны стаю над імі, мардую свае рукі-ногі, а яны сёння нап'юцца на бяседзе, а заўтра раніцай устануць, прычоску разбураць і пойдучь на вуліцу сабак палохаць. Пачвары!

УЛАД. Не злуйся, маленькая. Нават для пачвар існуе асабістае жыццё.

АНА. Цікава, што адчувае пачвара, калі займаецца сэксам з пачваркай?

УЛАД. А ты ўяві.

АНА. Уяўляю. Вось жыве страшны чалавек. Вельмі страшны. Але ён можа адчуць і аданіць усю прыгажосць захаду сонца, ён гартае глянцавыя часопісы, любуецца зялёным мохам на паўразбураных цэрквах і даўно жадае пацалаваць самую прыгожую дзяўчыну з суседняга дома. Дык чаму, усё гэта разумеючы, ён ажэніцца з агіднай асобай? Ён жа бачыць, што яна страшэнна агідная, але ён ёй прызнаецца ў каханні, гладзіць яе цела і атрымлівае аргазм. А на наступны дзень у аўтобусе ён сустракае прыгажуню з суседняга дома і зноў хоча яе пацалаваць. Гэта ж так несправядліва.

УЛАД. А ты думаеш, ён быў бы шчаслівы ў шлюбе з прыгожай суседкай?

АНА. Не ведаю.

УЛАД. Вось бачыш.

АНА. Дык што ж нам рабіць?

УЛАД. Нічога. Мы ніколі не зможам даведацца, хто дасць нам шчасце: такія ж, як мы, або зусім іншыя. Таму пачвары жэняцца з пачваркамі, brunеты з бландзінкамі, высокія з высокімі, цёмнавокія з блакітнавокімі...

АНА. Стройныя са стройнымі.

УЛАД. І наадварот.

АНА. Але ўсе паказчыкі не маюць ніякага значэння.

УЛАД. Так. Вось я думаю, што толькі з адным чалавекам на зямлі я быў бы сапраўды шчаслівы. З клонам.

АНА. З кім?

УЛАД. Са сваім клонам. Мы б выдатна ладзілі. У нас былі б агульныя думкі, хобі, звычкі, жаданні. Мы не нудзіліся б у адпачынку і па вечарах. У нас былі б цікавыя размовы.

Мы ведалі б адзін пра аднаго ўсё, але нас гэта не прыгнятала б з часам. Мы былі б цудоўна аднолькавыя. Як добра было б нам і ў ложку, і паасобку!

АНА. Так хочацца плакаць ад тваіх слоў, але я нават гэтага не магу.

УЛАД. Што з табой, маленькая?

АНА. Дрэнна. Вельмі дрэнна. Я трачу ўсе грошы на ананасы, я ем толькі ананасы, я худнею з-за ананасаў, але я пачынаю адчуваць боль і страх. Гэта ўсё з-за ананасаў?

УЛАД. Не, вядома. Гэта ўсё з-за яго.

АНА. Ты ўпэўнены, што з-за яго?

УЛАД. Што ты цяпер адчуваеш?

АНА. Я адчуваю, ён мяне губіць. Ён хоча зрабіць з мяне свайго клона. Спачатку мы станем аднолькава важыць, потым я куплю цёмныя лінзы, праз пяць гадоў мы будзем абое лысыя, потым я змяню пол, і мы будзем вельмі шчаслівыя! Які жах...

УЛАД. Давай яго заб'ём.

АНА. Што? Мне пачулася або я вар'яцею?

УЛАД. Гэта я сказаў. Калі цябе не задавальняе чалавек, то ўяві, што ты яго забіла, або што ён трапіў пад тралейбус.

Заплюшчы вочы. Ты падыходзіш да яго цела. Цяпер падумай, ты адчуваеш палёгку з-за таго, што яго больш няма?

АНА. Не.

УЛАД. Тады няхай жыве.

АНА. Няхай. А ты, аказваецца, такі крыважэрны.

УЛАД. Гэта выдаткі нашай прафесіі. У цябе часам слабеюць рукі, калі ты баішся параніць кліента? Пакутліва баішся адрэзаць яму нажніцамі кавалак вуха або знячэўку небяспечнай брытвай перарэзаць яму горла?

АНА. Ёсць такое.

УЛАД. А бывае, што цябе так і цягне шаснуць яго па твары чым-небудзь вострым?

АНА. Асабліва сёння. Так і хочацца.

УЛАД. Такая ў нас праца.

АНА. Вельмі нервовая.

УЛАД. Я мару напісаць пра нашу працу раман - дэтэктыў.

АНА. Ты?

УЛАД. Так, я. Цяпер модна пісаць. Я лічу, што кожны чалавек, які паважае сябе, асабліва жанчына, павінен напісаць хоць адзін дэтэктыў. Я напішу пра серыйнага забойцу - цырульніка, які забівае сваіх кліентаў у іх дома.

АНА. Тады ён страціць левы заробак.

УЛАД. Затое атрымае асалоду і сёе-тое з асабістых рэчаў ахвяры.

АНА. Цікава ты закруціў.

УЛАД. Так. Ён забівае толькі мужчын, і ведаеш як?

АНА. Як?

УЛАД. Ён ім кажа, што ў іх растуць густыя і брыдкія валасы ў вушах.

АНА. Не!

ПАВЕЛ. Так! Тыя просяць іх прыбраць. Забойца пачынае іх абстрыгаць вострымі доўгімі нажніцамі, а потым рэзка і глыбока залазіць нажніцамі ў вуха. Настае імгненная глухата, а потым і смерць!

АНА. Прыгожа.

УЛАД. Праўда, следчы ўсё-такі падумае, чаму гэта ва ўсіх нябожчыкаў падобныя прычоскі, і тады ён выйдзе на след цырульніка.

АНА. А чаму ў іх падобныя прычоскі?

УЛАД. Таму што звычайна ва ўсіх нашых кліентаў ёсць комплексы, і адсутнічае густ. Але яны заўсёды ведаюць, што ім ідзе, а што не.

АНА. Хоць на самай справе гэта зусім не так.

УЛАД. Гэта мы ведаем, але нашы кліенты, вядома ж, не.

Таму мой герой ствараў свае лепшыя прычоскі на трупах.

Гэта былі шэдэўры! Але ацаніць іх маглі толькі

паталагаанатамы з пачуццём густу і следчы. Ён нават у канцы рамана папросіць забойцу падстрыгчы яго.

АНА. Той пагодзіцца?

УЛАД. Так. Гэта будзе яго апошняя і самая выдатная прычоска ў жыцці. У фінале цырульніка прысудзяць да смерці, а следчы выйграе конкурс прыгажосці.

АНА. Як кранальна. Толькі мяне чамусьці ванітуе.

УЛАД. У чым справа, маленькая?

АНА. У маёй дыеце. Як я хоць выглядаю?

УЛАД. Калі б цябе цяпер убачыла лялька Барбі, яна б памерла ад зайздрасці.

АНА. Усе лялькі - такія дурніцы.

УЛАД. Не хвалюйся, маленькая. Ты проста многа з'ела ананасаў, а арганізму заўсёды хочацца чагосьці яшчэ. Таму ты сёння або згвалтуй свайго Паўла, або не еш больш ананасаў.

АНА. А лепш і тое, і іншае.

УЛАД. Яшчэ б!

АНА. Пажадай мне лепш чаго-небудзь прыемнага.

УЛАД. Дай Бог табе здароўя і лёгкіх родаў.

АНА. Вялікае жаночае дзякуй.

УЛАД. Маленькае мужчынскае калі ласка.

Другая сцэна ў кліента

Тады Ана сталілася худнець.

АНА. Мінуў тыдзень. Я вам патрэбна?

ПАВЕЛ. Праходзьце.

АНА. Што вы жадаеце сёння?

ПАВЕЛ. Можна, пяройдзем на "ты"?

АНА. Не. Мяне задавальняюць толькі дзелавыя адносіны.

ПАВЕЛ. А я як раз хацеў, каб вы сёння адпачылі, нічога б не рабілі са мной. Мы б сядзелі, глядзелі доўга адзін на аднаго, не адрываючы захопленых вачэй, а калі б вочы стаміліся, то мы міла і вясёла гаварылі б за вячэрай.

АНА. Вы ўжо не хочаце, каб я схуднела?

ПАВЕЛ. Хачу.

АНА. Тады пра якую вячэру можна гаварыць?

ПАВЕЛ. Пра маю. Есці буду я, а вы гаварыць.

АНА. Я сытая па горла гаворкамі. Давайце я вас хутка абслужу і пайду. Я вельмі стамілася.

ПАВЕЛ. Ана з адным "н".

АНА. Што?

ПАВЕЛ. Вы сапраўды верыце ў тое, што прыйшлі сёння сюды працаваць?

АНА. Не.

ПАВЕЛ. Тады навошта ўсе гэтыя словы?

АНА. Затым, што я хачу пачуць ад вас, як я добра выглядаю, як я пасвяжэла, якая я стала стройная...

ПАВЕЛ. Вы добра выглядаеце, вы пасвяжэлі, вы сталі стройная. Што яшчэ вы хочаце пачуць?

АНА. Што я стала лёгкая, і вам стала лёгка на сэрцы...

ПАВЕЛ. Вы сталі лёгкая, і мне стала лёгка на сэрцы. Што яшчэ?

АНА. Што вы чакалі мяне і нудзіліся...

ПАВЕЛ. Я чакаў вас і нудзіўся. Што яшчэ, Ана?

АНА. Як жа мне сёння цяжка. Раней мне трапляліся толькі Пашы. Мне з імі было проста і зразумела. Раней мне ніколі не трапляліся Паўлы. І вось сустрэўся адзін. Як жа мне з вамі цяжка, Павел! Невыносна цяжка. Навошта вы пад мяне робіце падкопы, Павел?

ПАВЕЛ. Навошта вы селі на дыету, Ана?

АНА. Вы так казалі.

ПАВЕЛ. Навошта вы селі на дыету?

АНА. Каб схуднець.

ПАВЕЛ. Навошта вы селі на дыету?

АНА. Я не магу сказаць.

ПАВЕЛ. Чаму? Тамму, што вам няма чаго сказаць альбо таму, што вам сорамна сказаць?

АНА. Тамму, што мне сорамна.

ПАВЕЛ. Ідзіце дадому, Ана.

АНА. Вы мяне праганяеце?

ПАВЕЛ. Так. Ідзіце.

АНА. Дык што ж вы кроў маю п'яце цэлымі шклянкамі?

ПАВЕЛ. Я не займаюся палітыкай, Ана. Я чакаю вас да сябе, калі вам стане не сорамна. Калі вы без усякай дурной сарамлівасці скажаце мне шчыра і непасрэдна, навошта вы схуднелі. А такой, як цяпер, я не хачу вас бачыць.

АНА. Гэта ўсё?

ПАВЕЛ. Усё.

АНА. Я ўсё зразумела.

ПАВЕЛ. Вось і добра.

АНА. Бывайце, Павел.

ПАВЕЛ. Да пабачэння, сціплае стварэнне.

Другая сцэна ў гасцях

Тады Ана стамілася хацець.

АНА. Паша, яны такія дрэнныя!

ПАША. Хто?

АНА. Яны! Цынічныя, халодныя, дзёрзкія! Як яны любяць здэкавацца. Чаму ты мяне не папярэдзіў! Ты ж ведаў, як мне будзе балюча! Ты ведаў і нічога не зрабіў.

ПАША. Пакарай мяне.

АНА. Паша, я больш не магу...

ПАША. А больш і не трэба. Пайдзем, я зраблю табе ўкладу.

АНА. Не кажы так! Я не жадаю, каб мяне ўкладвалі. Я жадаю, каб мяне кахалі, і я кахала.

ПАША. Усе гэтага жадаюць.

АНА. Абнімі мяне мацней, Паша. Яшчэ! Мацней! Задушы мяне!

ПАША. Я не буду цябе душыць. Я буду цябе кахаць.

АНА. Не трэба. Лепш скалеч мяне, знявеч!

ПАША. Што з табой?

АНА. Мне брыдка быць прыгожай! Я жадаю стаць пачварнай! Дзе ж усе пачвары? Чаму яны не ідуць сюды! Я іх хачу! Няхай яны прымуць мяне да сябе!

ПАША. Я тут.

АНА. пАчвара мая харошая. Чаму ты такі добры? Чаму ты не дрэнны?

ПАША. Так трэба для цябе.

АНА. Трэба жыць і для сябе, Паша. Нельга ж быць такім разумным і добрым. Гэта жорстка!

ПАША. Добра, добра. Я сапсуюся.

АНА. Хутчэй псуйся, калі ласка.

ПАША. Хочаш цяпер?

АНА. Божа, чаму тут так волка? Я ўся мокрая. Што здарылася?

ПАША. Нічога... Гэта на вуліцы ідзе дождж. Ён намачыў твае вочы.

АНА. Якія вільготныя мае вочы!

ПАША. Як першае мора ў дзяцінстве.

АНА. Чаму ж мае валасы сухія?

ПАША. Сёння асаблівы дождж. Ён не ўсюды лье. Ён палівае толькі абраныя вейкі.

АНА. Які дзіўны няправільны дождж, але мне трэба ісці. Дзякуй за ўсё.

ПАША. Вазьмі парасон.

АНА. Больш дажджу ўжо не будзе.

ПАША. Ты ўпэўнена?

АНА. Упэўнена. Занадта ўпэўнена.

ПАША. Вяртайся. Калі што.

АНА. Я вярнуся. Калі-небудзь.

ПАША. Дамовіліся.

Другая сцэна дома

Тады Ана вярнулася дадому.

Яна была напоўненая пакутай і злосцю, але патроху стала лагяднець. Дабрыня густа сцякала па яе ўнутраных органах, ад сэрца да верхніх і ніжніх канечнасцяў.

Калі ж дабрынёй акрылася ўся скура, востры прыступ болю сутаргава звёў яе схуднелае цела. Ана закрычала, прысела і паглядзела кудысьці ў неба. Неба перакуліла Ану да зямлі, і яна распласталася на голай падлозе. Матлялася галава, мітусіліся рукі, дрыжалі ногі. На голую падлогу з Аны выцякала цёплая салодкая вадкасць з крыві, каханьня і брамелайна.

Тады Ана нарадзіла ананас.

КАРЦІНА ТРЭЦЯЯ **Трэцяя сцэна ў салоне**

Тады Ана захацела падзяліцца сваім шчасцем.

АНА. Хочаш, я цябе пацалую?

УЛАД. Спакайней, спакайней, маленькая. Ты сёння надта вытанчаная. Мяне гэта палохае.

АНА. Так, я вытанчаная, я дзівосная, я жадаю ўсіх палаваць. І няма чаго мяне так баяцца.

УЛАД. Я, здаецца, здагадаўся: ты заваявала цела Паўла.

АНА. А вось і не.

УЛАД. Ты сустрэла новую ахвяру?

АНА. Навошта так складана разважаць? Сёння цудоўны дзень. Мне добра, і ў мяне з'явіўся ананас.

УЛАД. Я заўважыў. З цябе нават можна маляваць палатно "Мадонна з ананасам".

АНА. Праўда, мой ананас прыгожы?

УЛАД. Я нічога не разумею ў маленькіх ананасах.

АНА. Хочаш патрымаць яго на руках?

УЛАД. Навошта?

АНА. Вазьмі. Гэта так прыемна. Толькі трымай яго акуратней. Вось так. Ты што-небудзь адчуваеш?

УЛАД. Нічога. Ананас як ананас.

АНА. Які ты чэрствы! Ты павінен адчуць пяшчоту.

УЛАД. Выбачай. Я ж несапраўдны батанік.

АНА. Не. Проста ты несапраўдная жанчына.

УЛАД. Раз мужчыны - несапраўдныя жанчыны, я тым больш не змагу зразумець усю пяшчоту ананасаў. Вазьмі яго назад.

АНА. Салодзенькі мой. Толькі мы можам цябе сілкаваць, песціць, пакуль ты маленькі. А мужчыны - такія эгаісты. Яны могуць толькі гуляць з табой, калі ты падрасцеш.

УЛАД. Цябе нясе сёння далёка.

АНА. Я з табой хацела падзяліць сваю радасць, а ты не гатовы да падзелу. Ты мяне расчараваў.

УЛАД. Значыць, у мяне сёння няма падставы для радасці.

АНА. А я лічыла, што ты крыху больш, чым мужчына. Што ты эмацыйны і вельмі мяккі. Але, нягледзячы на гэта, ты - мужчына. Як шкада.

УЛАД. Што з табой адбылося?

АНА. Многае.

УЛАД. За адну ноч?

АНА. Усяго за адну гадзіну. Мой свет стаў заселеным. Яго адкрыў неспадзявана адзін адчайны вандронік. А можа, яго выкінула моцнай хваляй або моцным лёсам на мой пясчаны бераг. Раніцай я зразумела, што адзіная на планеце Ана без "г" і з адным "н" не можа ўжо больш быць адзінай. Ніколі.

УЛАД. Так. Сёння мы безумоўна існуем з табой паралельна. Можа, ты зробіш маленькае намаганне, каб са мной перасекчыся?

АНА. А трэба?

УЛАД. Мне было б тады прасцей з табой мець зносіны. Хоць я і "штучная" жанчына. Ці якая там?

АНА. "Штучная" жанчына ніколі не зразумее сапраўдную. У нас аднолькавыя жаданні, але ў нас розныя органы.

УЛАД. Раней мы разумелі адзін аднаго сваімі рознымі органамі.

АНА. Не крыўдуй. Мы і цяпер выдатна ладзім. Я потым табе ўсё раскажу. Не, не ўсё. Таму што ўсё не трэба.

УЛАД. Сапраўдным жанчынам не трэба ўсё расказваць. Іх словы трэба складаць і дапісваць.

АНА. Вось і добра. Мы зноў разумеем адзін аднаго.

УЛАД. Мы правялі наш перпендыкуляр.

АНА. Так! Не пабаімся гэтага слова! Я ўсё-такі цябе пацалую.

УЛАД. Цалуй, маленькая.

АНА. У мяне да цябе ёсць яшчэ адна дзіўная просьба.

УЛАД. Гэта за твой пацалунак?

АНА. Не. Але калі хочаш, я магу яшчэ.

УЛАД. Хай сёння мае вусны адпачнуць. Дык што за дзіўная просьба?

АНА. У мяне яшчэ два кліенты. Ты пасядзіш з маім ананасам?

УЛАД. У якім сэнсе?

АНА. Прасачы, каб з ім нічога не здарылася.
УЛАД. А што з ім можа здарыцца?
АНА. Усякае. Яны ж такія далікатныя і безабаронныя -
нованароджаныя ананасы. Ты не ведаў?
УЛАД. Я ... здагадваўся.
АНА. За імі ўвесь час патрэбна вока ды вока.
УЛАД. Добра, я дагледжу.
АНА. Ты б мог яго пагушкаць на руках?
УЛАД. Гэта, каб ён лепш спеў?
АНА. Вось менавіта, каб лепш спеў. А яшчэ яго трэба
будзе пакарміць.
УЛАД. У сэнсе паліць?
АНА. Так, калі ён захоча піць, ты дай яму трохі цёплай
вадзіцы.
УЛАД. Калі ён захоча, то я яму, так і быць, не адмоўлю.
АНА. Дзякуй.
УЛАД. Мне не цяжка. Працуй спакойна і творча.
АНА. Значыць, я заўсёды магу разлічваць на цябе?
УЛАД. На мяне, калега, можна заўсёды.
АНА. Усё-такі мужчыны не такія дрэнныя, як пра іх
думаюць.
УЛАД. Некаторых можна нават кахаць.

Трэцяя сцэна ў кліента

Тады Ана захацела падзяліцца сваім каханнем.

АНА. Павел, я прыйшла да вас...
ПАВЕЛ. Праўда?
АНА. Мне трэба вам...
ПАВЕЛ. Пачакайце, Ана. Не так хутка. Што гэта ў вас у
руках?
АНА. Мой ананас.

ПАВЕЛ. Давайце, я аднясу яго на кухню.

АНА. Не. Яму трэба паляжаць. Дзе ваш ложкак?

ПАВЕЛ. Пройдзем. Гэты задаволіць.

АНА. Цалкам. Ён цёплы і чысты.

ПАВЕЛ. Які ён слаўны, ваш ананас.

АНА. Вам ён таксама падабаецца?

ПАВЕЛ. Вельмі. Такі маленькі, мілы і свежы. Так і з'еў б яго цалкам.

АНА. Я яго таксама кахаю.

ПАВЕЛ. Хай адпачывае. А я і не мог падумаць, што вы да мяне так хутка прыйдзеце. Вы страцілі ўсякі сорам?

АНА. Страціла.

ПАВЕЛ. Вы цяпер ведаеце, чаму вы селі на дыету?

АНА. Цяпер ведаю.

ПАВЕЛ. Выдатна, Ана. Вы робіце поспехі ў асабістым жыцці. Спадзяюся, вы не хочаце зрабіць мне ўкладку?

АНА. Не хачу. Але я хачу вам сказаць, што ў наш час,

Павел, вельмі актуальна мець цырульніка - палюбоўніцу.

Вы б заўсёды выглядалі ідэальна, вы былі б дагледжаны. Я заляцалася б да вас. Вы былі б у мяне самым прыгожым і праз пяць, і праз дзесяць гадоў.

ПАВЕЛ. Вы згодні стаць маёй палюбоўніцай?

АНА. Цырульнікам - палюбоўніцай.

ПАВЕЛ. Пацалуйце мяне. Вам спадабалася?

АНА. Так.

ПАВЕЛ. Як вам спадабалася?

АНА. Як першы глыток піва ў паўдзённую спёку.

ПАВЕЛ. Выдатна. Працягваем цалавацца. Што цяпер вы адчуваеце?

АНА. Халадок, які прабег па спіне.

ПАВЕЛ. Гэта значыць далікатныя і хвалюючыя дрыжкікі?

АНА. Вельмі падобна.

ПАВЕЛ. Мае рукі шукаюць кроплі на вашым целе. Дзе ж мне іх знайсці? Падкажыце.

АНА. Навошта вы так шмат гаварыце?

ПАВЕЛ. Я люблю займацца каханнем і люблю ў гэты момант абмяркоўваць кожную секунду кахання.

АНА. Гэта каханне?

ПАВЕЛ. Пакуль мы гэтым займаемся, гэта каханне.

АНА. А пасля?

ПАВЕЛ. А пасля мы зноў будзем хацець кахання. Вы гатовы кахаць і абмяркоўваць?

АНА. Вядома.

ПАВЕЛ. Навошта вы паглядзелі на гадзіннік?

АНА. Прафесійная звычка. Я заўсёды ў пачатку працы з кліентам правяраю валасы на педыкулёз і гляджу на гадзіннік.

ПАВЕЛ. Але я ўжо не ваш кліент.

АНА. Выбачайце. Я не тое хацела сказаць. Я перад любым працэсам міжвольна аглядаю патыліцу і засякаю час.

ПАВЕЛ. Вы вырашылі са мной пайсці на рэкорд?

АНА. Не, не. Мне ўсё роўна, колькі будзе працягвацца наша каханне.

ПАВЕЛ. А мне не ўсё роўна.

АНА. Выбачайце.

ПАВЕЛ. Вы часта кажаце “выбачайце”. Гэта дрэнна.

АНА. Дык што ж мне рабіць?

ПАВЕЛ. Лепш не рабіць дрэнна. Тады не будзеце перапрошваць. Лепш зрабіце мне прыемнае.

АНА. Я пастараюся.

ПАВЕЛ. Якія ў цябе цяпер кранальныя вочы. Як быццам табе так невыносна добра, што ты можаш расплакацца.

АНА. Я дзіўна сябе адчуваю. Вам не здаецца, што дзесьці плача дзіця?

ПАВЕЛ. Я не чую. Твае вочы напоўнены страсцю і міласэрнасцю, як у маладых маці.

АНА. Я чую плач дзіцяці. Яно дзесьці побач.

ПАВЕЛ. Не можа быць. Я зноў хачу пазнаць сілу тваёй ласкі.

АНА. Мяне, здаецца, клічуць.

ПАВЕЛ. Глупства. Няўжо ты не хочаш яшчэ раз?

АНА. Яшчэ раз будзе занадта. Нам трэба трохі астыць і ўсвядоміць нашы пачуцці.

ПАВЕЛ. Твой жывот такі трапяткі. Ён дагэтуль не можа супакоіцца.

АНА. Не трэба больш.

ПАВЕЛ. Трэба. Твае вены апантана пульсуюць.

АНА. Можа, я дарма адмовілася?

ПАВЕЛ. Тады згадзіся. Я зраблю так, што нас ніхто не адважыцца трывожыць.

АНА. Я больш не пачую гукі плачу?

ПАВЕЛ. Не, толькі гукі кахання.

АНА. Толькі словы кахання?

ПАВЕЛ. Толькі думкі кахання.

Трэцяя сцэна ў гасцях

Тады Ана захацела падзяліцца сваімі думкамі.

АНА. Каханне так спусташае. Як быццам з цябе ўсё выцякае. Адбываецца поўнае абязводжванне арганізма, і хочацца піць, і хочацца праклінаць сябе за слабасць.

Няўжо гэта была я? Але тады хто ж, як не я? Дзіўна! Як усё падсвядома дзіўна ўладкавана ў нашым целе. Часам мне здаецца, што каханне - гэтае самае цёмнае пачуццё. Яно цешыць смерць. Табе так не здаецца?

ПАША. Ты заўсёды такая змрочная па вечарах. На цябе так уплывае захад сонца?

АНА. Усё магчыма. Але, хутчэй за ўсё, у мяне вельмі блізка размешчаны органы кахання і сумлення, радасці і

дэпрэсіі. Яны часта датыкаюцца і выклікаюць у мяне неадназначныя рэакцыі. Я часам, Паша, блытаюся, калі я кахаю, а калі проста люблюся. Я магу ўспомніць цябе і вельмі моцна захацець да цябе прыціснуцца, каб адчуць хваляванне твайго ўзбуджанага цела.

ПАША. Што ж табе перашкаджае?

АНА. Я не магу так хутка да цябе перамяшчацца. А калі я сяджу поруч з табой, вось як цяпер, я не адчуваю нічога.

ПАША. Зусім нічога?

АНА. Я не адчуваю ніякай цягі, толькі спакой, супакаенне і ўсведамленне таго, што ты мой надзейны і добры хлопец, з якім я жыву паўгода, але ўжо тыдзень я не бачыла цябе аголеным, а ты мяне. Ты паціху пратэстуеш, а я нічога не магу з сабой зрабіць. Ты, мусіць, на мяне вельмі злуешся?

ПАША. Я мужаюся. На цябе бескарысна злавацца. Цябе можна толькі пачакаць, і ты вернешся.

АНА. Колькі ты будзеш чакаць?

ПАША. Крыху-крыху.

АНА. А больш можаш?

ПАША. Магу.

АНА. Дзе ўзяць мне мужнасці, каб усё расставіць па месцах. Я ж ведаю, як гэта зрабіць, толькі нешта мне не дазваляе. Нейкі адзін орган.

ПАША. Я нават ведаю які. Але раз ён ёсць, трэба з ім лічыцца.

АНА. А мы можам быць мацнейшымі за яго?

ПАША. Не. Я нават часам думаю, што я рыю сабе дол сваім жа членам.

АНА. Як страшна...

ПАША. Не тое, каб страшна, але прывыкнуць можна.

АНА. Як хораша і смешна ты сказаў. Аказваецца, па вечарах ты таксама сумуеш. Як мы будзем жыць, Паша?

ПАША. Добра, пакуль жывецца добра.

АНА. Нягледзячы ні на што?

ПАША. У нас няма выбару.

АНА. Але мы можам удваіх узмацніць нашы жаданні?

ПАША. Калі ўдваіх, то можна.

АНА. Бывае, я веру ў свае мары. Асабліва я люблю перад сном уяўляць незвычайныя сітуацыі са сваім удзелам. Я пражываю фантастычнае жыццё. Яно нашмат цікавей і насычаней, чым рэальнае. За ўсе свае гады, можа, я не паспею нічога зрабіць надзвычайнага, геніяльнага, але я паспею гэтулькі перажыць у марах. Я змагу пабываць ва ўсіх краінах і ва ўсіх эпохах, пагутарыць з Ісусам Хрыстом і маленькім Валодзем Ульянавым, я магу нарадзіць тры тысячы трыста трыццаць трох дзяцей і пераспаць з кожным жыхаром двухмільёнага горада. Я практычна магу ўсё, але нават гэтага мне мала.

ПАША. Гэтага мала?

АНА. Катастрафічна мала. Часам чалавеку для поўнага шчасця менавіта цяпер балюча неабходна багатая порцыя кахання і толькі з адным адзіным чалавекам. Але ён не можа цяпер атрымаць гэтага чалавека і яго кахання. Тады адбываецца вялікая сусветная трагедыя, і ніхто яму не дапаможа.

ПАША. Журботная гісторыя. Так шмат усяго дзіўнага вакол, а трэба адно.

АНА. Бедныя мы, бедныя.

ПАША. Я ўспомніў цяпер сваю бабулю.

АНА. Што з ёй?

ПАША. Усё нармалёва. Яе даўно ўжо няма. Ведаеш, што яна сказала на скаргі людзей, якія яны бедныя і няшчасныя?

АНА. Што?

ПАША. "Якія вы дурныя. Шчасця і багацця вельмі шмат, толькі глядзіце ўважлівей. Яно хаваецца ў кожнай шырынцы!".

АНА. У цябе была дасведчаная бабуля.

ПАША. Хутчэй, мудрая.

АНА. Але, разумееш, Паша, шырынку знайсці лёгка, а вось жыць з гэтай шырынкай часам вельмі складана.

ПАША. Ды што ж мы так пакутуем сёння?

АНА. Таму што ў нас няма чарадзейнай палачкі.

ПАША. Але мы можам купіць чарадзейнае яечка.

АНА. Якое яечка?

ПАША. Чарадзейнае або любоўнае. Бабуля мне расказала старадаўні рэцэпт узмацнення каханьня.

АНА. Арыгінальна.

ПАША. Не, усё вельмі банальна. Патрэбны дзесятак курыных яек.

АНА. Цэлы дзесятак?

ПАША. Не перабівай. Яйкі не павінны мець фабрычны штамп. Лепш купіць вясковыя. На рынку ў бабулькі. Дома гэтыя дзесяць яек ты па чарзе патроху трымаеш у левай руцэ і выбіраеш адно, на твой погляд, самае цёплае і адно самае халоднае. Гарачае яйка і ёсць тое самае - любоўнае. Загарні яго ў фатаграфію каханага чалавека. Гэта будзе яго адзежа. Потым яйка ў адзежы закапай у вазоне з зямлёй. Гэта будзе яго хатка. Потым у вазон пасадзі любую расліну, каб ніхто не здагадаўся, што хаваеш ты ў сярэдзіне вазона. Затым ты будзеш даглядаць расліну, як яйка. Нікому пра гэта не расказвай, а расліну назаві імем каханага чалавека. Пакуль расліна твая будзе расці і пахнуць, будзе дужэць і каханне.

АНА. Зразумела. А навошта халоднае яйка?

ПАША. Ледзь не забыўся найважнейшае ў гэтым працэсе. Халодным яйкам ты павінна накарміць каханага чалавека. Прыгатауй любую страву: салату, яечню, гогаль-могаль. Але пакармі яго не пазней як праз дваццаць чатыры гадзіны пасля таго, як ты пасадзіш расліну.

АНА. У гэтае трызненне можна верыць?

ПАША. Некаторым дапамагала. Ва ўсякім разе, ты можаш праверыць. Галоўнае, горача і захоплена даглядаць парастак каханья, тады ён не зьяне. Калі ж табе ён абьякавы, то ніякае яйка не выратуе ваша каханне.

АНА. А калі мне стане ў цяжар гэтае каханне?

ПАША. Тады памяняй усё: яйка, фатаграфію, вазон, расліну, палюбоўніка і сябе.

АНА. А ранейшыя рэчы выкінуць з балкона?

ПАША. Можаш выкінуць, але іх можа падабраць іншая. Табе не будзе шкада страціць ранейшае каханне?

АНА. Я яшчэ яго не страціла.

ПАША. А мне здаецца, што ў нашым жыцці нешта беззваротна сышло.

Трэцяя сцэна дома

Тады Ана азірнулася.

Нікога не было. Яна аглядзелася па баках і зразумела, што знік яе самы каханы ў жыцці ананас. Спачатку яна неяк млява спрабавала яго адшукаць, але потым канчаткова ўсвядоміла ўсю дурасць пошукаў.

Ана вырашыла ва ўсім разабрацца на наступны дзень.

Для гэтага яна рашуча ўзяла ў рукі доўгія нажніцы, добранька іх завастрыла да бляску і састрыгла лішнія валасы каля скроняў, каб стала зусім лёгка рухацца сярод мужчын.

Тады Ана падумала аб помсце.

КАРЦІНА ЧАЦВЁРТАЯ
Чацвёртая сцена ў салоне

Тады Ана пачала помсціць Уладу.

АНА. Мне балюча!

УЛАД. Не можа быць.

АНА. Не, ты мне зрабіў балюча. У цябе такія цвёрдыя рукі. Непрыемныя. Чаму ў мужчын такія грубыя рукі?

УЛАД. Яны баяцца прычыніць пяшчоту.

АНА. Якое выпрабаванне, калі ты расчэсваеш валасы. Больш не трэба.

УЛАД. Табе не падабаецца?

АНА. Не. Але гэта зусім не тое, пра што ты думаеш.

УЛАД. А пра што думаю я?

АНА. Аб сваёй незгрунтоўнасці. У цябе погляд незаможнага мужчыны.

УЛАД. Адкуль ты ведаеш, маленькая?

АНА. Я ўжо вялікая. Занадта вялікая, каб ведаць, што ў кінутых мужчын бездапаможныя вочы. Але іх зусім не шкада. Яны толькі раздражняюць.

УЛАД. Я настолькі жудасны?

АНА. Настолькі, што на цябе немагчыма глядзець.

УЛАД. Што са мной адбылося? У сваёй прафесіі я паймайстэрску навучыўся спакушэнню...

АНА. Але ў жыцці ты не навучыўся ўтрыманню.

УЛАД. Няўжо мае пальцы страцілі магію? Няўжо я сцёр аб валасы кліентаў усе рэцэптары, і зараз мае рукі не выпраменьваюць узаемнае жаданне?

АНА. Можа, валасы прывыклі да тваіх рук і ім патрэбны новыя пачуцці?

УЛАД. Можа. Усё можа быць. Але мяне зноў кінулі.

АНА. Нельга ж заўсёды быць першым.

УЛАД. Але ўжо ў які раз я другі. Мне надакучылі срэбныя медалі. Чаму апошнім часам мы стартуем удваіх адначасова і добра, а бяжым мы, аказваецца, розныя дыстанцыі. Я - стаер, які недарэчна трапіў на адну дарожку са спрынтэрам. Нам яшчэ бегчы і бегчы з бар'ерамі і перашкодамі, але мой спрынтэр ужо даўно фінішаваў.

АНА. Можна табе таксама перайсці на кароткія дыстанцыі?

УЛАД. Не хачу. Мусіць, маё прызначэнне ў прафесіі і ў жыцці ў бясконцым спакушэнні. І ні грама кахання. Яно ўсё сапсуе. Мне нельга ўлюбяцца. Як шкада, што каханне не прадаецца. Як добра, што займацца каханнем можна за грошы.

АНА. На жаль, не заўсёды. За грошы можна купіць толькі ананасы.

УЛАД. Калі нават каханнем нельга займацца за грошы, то навошта тады такія грошы?

АНА. Так. У гэтай справе грошы цалкам не патрэбныя.

УЛАД. Дзіўная рэч атрымліваецца: усе людзі жадаюць даць адно і тое ж і жадаюць атрымаць адно і тое ж, але ніхто, ні адзін чалавек у выніку не дае і не атрымлівае тое, што жадае. Прычым цалкам бясплатна. Гэта так падурному.

АНА. Затое гэта так натуральна. Як у прыродзе.

УЛАД. Не, так нельга. Я не хачу так. Я павінен верыць у каханне, у сяброўства...

АНА. Не вер. Нікому не вер. Яны цябе абдураць.

УЛАД. Нават ты?

АНА. А што я? І я магу. Няўжо я нейкая асаблівая?

УЛАД. Ты сёння ўся такая немагчымая. Не засмучай мяне канчаткова.

АНА. Чаго? Чаго ты хочаш?

УЛАД. Доказаў кахання.

АНА. Ад мяне?

УЛАД. Вядома. Ты павінна мне яшчэ адзін пацалунак за тое, што я даглядаў твой ананас.

АНА. Ах, так. У мяне быў ананас, але я яго не зберагла.

УЛАД. Я не вінаваты.

АНА. Вядома, не вінаваты. Ну, давай я цябе пацалую.

УЛАД. Не, не так. Так цалуюцца, калі развітваюцца з нябожчыкам.

АНА. Вось так?

УЛАД. Не, не тое. Так маці цалуе сына.

АНА. Можа так?

УЛАД. Ты не разумееш. Так цалуюцца толькі сябры, калі яны ўжо не сябры.

АНА. Я не магу па-іншаму.

УЛАД. Пацалуй мяне як жанчына, якая цалуе мужчыну. Зноў не тое. Гэта дзяжурна. Як жанчына. Жанчына! Яшчэ раз. Усё няпраўда. Толькі холад, застылае паветра. У цябе няма пачуццяў.

АНА. Я не магу адчуваць да цябе пачуцці. Ты - не мой мужчына. Ты нават не цікавіш мяне як мужчына.

УЛАД. А чаму? Я ж мужчына. Сапраўдны. Ты не ведала? Паглядзі на мяне. У мяне ж усё ёсць. Ты нават казалася, што я больш, чым проста мужчына. Ты казалася, што я

эмацыянальны, чулівы, пяшчотны, мяккі. Амаль як анёл.

АНА. Нават у анёлаў ёсць недахопы. А яшчэ ў анёлаў ёсць крылы. І іх часам адпускаюць на волю.

УЛАД. Чаму са мной так абыходзяцца? Я ж стараюся! Ты ж магла звярнуць на мяне ўвагу.

АНА. Не магла. У нас не супадае напружанне. Мы з табой розныя разеткі.

УЛАД. Калі я не напружаны для цябе як мужчына, чаму я не цікаўлю цябе як сябар?

АНА. Мужчына - сябар? Дзіўнае паняцце. Яго немагчыма вызначыць словамі. Гэта нават не інтрыжка. Гэты стан не

падыходзіць для нас. Жанчыны ж не могуць сябраваць з жанчынамі, а мужчыны з мужчынамі.

УЛАД. Але ж сябруюць.

АНА. Што ты! Гэта не вечна. Так. Да пары да часу.

Дакладней, усяго толькі да першага інстынкту сэксу. Як толькі нам дзесьці сцелюць пасцель, мы тут жа забываем пра сяброў.

УЛАД. Гэта значыць, спачатку інтым, а сяброўства прапаноўваць потым.

АНА. Потым, потым. Калі інтым не прапаноўваюць. Нават самая слабая сэксуальная цяга заўсёды мацней за наймацнейшае сяброўства.

УЛАД. Хоць твае словы і праўдзівыя, я табе не веру.

АНА. Тваё права. Мы выдатна будзем жыць і далей кожны са сваім меркаваннем. Толькі ты там, а я там. І толькі тут, на працы нашы думкі будуць супадаць.

УЛАД. Думкі аб тым, што нічога няма, але магчыма ўсё яшчэ будзе?

АНА. Менавіта так. Праўда, было б выдатна, каб я ўсё-такі памылілася.

УЛАД. На жаль, ты гэтага не дачакаешся.

АНА. Не зразумела.

УЛАД. Ты мяне больш не ўбачыш, і мы не даведаемся, памылілася ты або не. Я не буду больш рабіць прыгожымі людзей. Яны гэтага не заслугоўваюць. У іх брыдкія думкі. І словы. І ўчынкі. Я не маю настрою гэтую фальш хаваць сваім былым талентам.

АНА. Што ж ты будзеш рабіць, маленькі?

УЛАД. Паспрабую напісаць свой раман. Кажуць, на гэтым можна добра зарабіць.

АНА. Можна яшчэ і праславіцца.

УЛАД. Паспрабуем.

АНА. А як жа твае рукі?

УЛАД. З гэтага часу яны будуць спакушаць кнігамі. Да новых сэксуальных сустрэч, калега.

Чацвёртая сцэна ў кліента

Тады Ана пачала помсціць Паўлу.

АНА. Толькі не гэта, Павел. Толькі не гэта.

ПАВЕЛ. Але чаму?

АНА. Мусіць, я стамілася. Я не ў настроі. У мяне няма жадання. Я страціла натхненне, а без яго ніяк.

ПАВЕЛ. А ты пастарайся. Натхненне прыходзіць падчас працы.

АНА. Не, Павел, не. Я не буду табе сёння рабіць прычоску.

ПАВЕЛ. Так нецікава. Хтосьці абяцаў, што будзе даглядаць мяне, штодня сачыць за маёй прыгажосцю.

АНА. Я ведаю...

ПАВЕЛ. Хтосьці хацеў, каб я быў самым прыгожым на свеце...

АНА. Я памятаю...

ПАВЕЛ. А я сёння не самы прыгожы на свеце.

АНА. Для мяне нармалёвы.

ПАВЕЛ. Я не хачу быць нармалёвым. Я сёння хачу быць самым прыгожым, а я сёння не самы.

АНА. Але навошта табе ім быць, калі я і так тут?

ПАВЕЛ. Ах, вось як. Ана, вы не маеце рацыю. Як бы я выдатна ні выглядаў, вы павінны хоць нешта ўва мне паправіць. Хоць бы адзін раз правесці грабянцом, хоць бы вырваць адзін волас, але вы павінны што-небудзь зрабіць. Гэта для мяне важна.

АНА. Як-небудзь іншым разам.

ПАВЕЛ. Не будзе іншага разу. Усё ўжо здарылася, і вам больш нічога не трэба. Зараз вам усё роўна, як я

выглядаю. Вы да мяне сталі раўнадушныя. Я прадчуваў, што нешта падобнае хутка адбудзецца. Нельга мець і першакласную палюбоўніцу, і першакласнага цырульніка адначасова. У выніку можна страціць усё. Скажыце праўду, Ана без “г” і з адным “н”, вас цікавіць, што з намі будзе далей?

АНА. Цікавіць.

ПАВЕЛ. Вы маніце?

АНА. Можна, годзе мне “выкаць”?

ПАВЕЛ. Сапраўды. Пасля ўсяго, што адбылося, яшчэ і звяртацца да цябе на “вы”.

АНА. Прабач мне.

ПАВЕЛ. Ты наймаверна прыгожая, калі злая.

АНА. Я не тое павінна казаць.

ПАВЕЛ. У цябе непрыемнасці?

АНА. Так. Я згубіла свой ананас.

ПАВЕЛ. Будуць яшчэ ананасы.

АНА. Як ты не разумеш. Ён жа мой ананас. Ён быў маім, а я яго згубіла.

ПАВЕЛ. Я памятаю, які ён быў мілы, свежы, зялёны. Але ж у свеце ёсць шмат іншых маленькіх і прыгожанькіх ананасаў.

АНА. Такого больш не будзе. Я павінна яго знайсці.

ПАВЕЛ. А калі яго больш няма? І ніколі не будзе? Ты будзеш моцна пакутаваць?

АНА. Я вытрываю страту. Але, можна, ён цяпер дзесьці ляжыць і пакутуе без мяне, а я нічога не магу зрабіць.

ПАВЕЛ. Скажы, што для цябе страшней: страціць мяне або ананас? Толькі падумай добра.

АНА. Цябе.

ПАВЕЛ. Сапраўды мяне?

АНА. Так.

ПАВЕЛ. Тады я скажу праўду. Ананас ты забылася ў мяне.

АНА. Ён у цябе? Пакажы мне.

ПАВЕЛ. Заўтра. Давай усё зробім заўтра.

АНА. Не, я павінна ўбачыць яго цяпер.

ПАВЕЛ. Я не магу яго паказаць.

АНА. Не можаш? Як жа так? Што ты з ім зрабіў?

ПАВЕЛ. З'еў. А што тут такога?

АНА. Не...

ПАВЕЛ. Купім яшчэ.

АНА. Не...

ПАВЕЛ. Купім яшчэ лепшы.

АНА. Такога ў нас больш не будзе.

ПАВЕЛ. Будзе-будзе.

АНА. Такой больш я не буду. Я назаўжды страціла ананас, а ты страціў мяне. Мяне ранейшую.

ПАВЕЛ. Як шмат мы страцілі. Мы сталі з табой такімі страчанымі.

АНА. І аднолькавымі. Я гэтага чакала і баялася.

ПАВЕЛ. Няўжо гэта дрэнна?

АНА. Вельмі. Чым бліжэй людзі, тым яны далей. Добра яшчэ тое, што ты пакуль мужчына з цёмнымі вачамі.

ПАВЕЛ. Гэта не так.

АНА. Ты не мужчына?

ПАВЕЛ. У мяне блакітныя вочы. Такія ж светлыя і пранізлівыя, як і ў цябе.

АНА. Дык гэта зман?

ПАВЕЛ. Не, гэта лінзы.

АНА. Лінзы. Вядома, лінзы. Звычайныя цёмныя лінзы.

ПАВЕЛ. Нешта змянілася?

АНА. Мы да праклёну сталі аднолькавыя. Як адна істота.

ПАВЕЛ. Ты нас баішся?

АНА. Баюся і вельмі выразна.

ПАВЕЛ. Няўжо мы такія страшныя?

АНА. Мы агідныя.

ПАВЕЛ. І што мы будзем зараз рабіць?

АНА. Зараз мы будзем рабіць цябе самым прыгожым на свеце. Ты гатовы?

ПАВЕЛ. Маральна гатовы.

АНА. Вось і прыступім.

ПАВЕЛ. Ты з кожным разам становішся лепшай і лепшай. Рухі тваіх рук вельмі прывабныя.

АНА. Будзь асцярожны. Я магу параніць.

ПАВЕЛ. Я думаў, табе прыемна слухаць пра сваё майстэрства.

АНА. Толькі на працоўным месцы. Паслухай, Павел. У мяне да цябе ёсць адно філасофскае пытанне.

ПАВЕЛ. Якое?

АНА. Як ты думаеш, што больш першаснае: плоць або душа, юр або каханне?

ПАВЕЛ. Мусіць, у пачатку былі похаць і юр.

АНА. Чаму не каханне? Чаму не душа?

ПАВЕЛ. Таму што, калі б у пачатку была душа, то Адаму не патрэбна была б Ева. Яму было б так добра аднаму на гэтай бязгрэшнай планеце.

АНА. Зразумела, Павел.

ПАВЕЛ. Цябе расчараваў мой адказ.

АНА. Не, зусім не. Мяне расчароўваюць твае валасы.

ПАВЕЛ. Што з імі не так?

АНА. У цябе з вушэй растуць густыя і брыдкія валасы. Іх трэба абстрыгчы.

ПАВЕЛ. Хай растуць.

АНА. Тады праз пяць гадоў, калі ты будзеш лысы, валасатымі ў цябе будуць толькі вушы.

ПАВЕЛ. Ну і няхай.

АНА. Тады ты не будзеш самым прыгожым мужчынам на свеце.

ПАВЕЛ. Тады абстрыгай.

АНА. Перадай, калі ласка, васьм тых доўгія нажніцы.

ПАВЕЛ. Яны дастаткова вострыя?

АНА. Дастаткова вострыя для чаго?

ПАВЕЛ. Каб мне не было балюча.

АНА. Балюча не будзе. Балюча толькі жанчынам пры родах, а ты ніколі не пазнаеш, што такое боль.

ПАВЕЛ. Я нічога не адчую?

АНА. Нічога. Раз - і ўсё! Вось так робяць Аны без "г" і з адным "н".

ПАВЕЛ. Я стаў дрэнна чуць. Што ты сказала?

АНА. Я сказала, што так робяць усё Аны з адным "н" з усімі дурнямі з двума "р".

ПАВЕЛ. Я нічога не чую. Ана! Я паміраю?

АНА. Так, ты паміраеш, Павел. Бывай.

ПАВЕЛ. Да пабачэння, жаночае стварэнне.

Чацвёртая сцэна ў гасцях

Тады Ана пачала помсціць Пашы.

АНА. Я прыйшла.

ПАША. Я рады.

АНА. Вось.

ПАША. Ты што-небудзь будзеш?

АНА. Не, не. Нічога не трэба.

ПАША. У цябе хтосьці закахайся.

АНА. Хто?

ПАША. Не ведаю. У цябе на носе выскачыў прышчык.

АНА. Лепш бы ён адзін раз проста аддаўся, даў бы яшчэ грошай за каханне і знік назаўжды. А то ўлюбяюцца, мой вонкавы выгляд кампраметуюць.

ПАША. Якая ты пошлая.

АНА. Ды я наогул вульгарная. Не палохайся. Гэта не надоўга. Толькі на сённяя. Паглядзі! Які прыгожы захад

сонца. Дзіўна прыгожы. Я даўно не любавалася апошнім сонцам.

ПАША. Яно надта крывавага колеру. Заўтра будзе горача.

АНА. Выдатнае сонца! Яно заадно са мной.

ПАША. Вы нешта з ім задумалі?

АНА. Мы сёе-тое выканалі.

ПАША. Удала?

АНА. Амаль.

ПАША. Віншую.

АНА. А я віншую цябе.

ПАША. З чым?

АНА. З тым, што я застануся ў цябе на ноч.

ПАША. Ды быць не можа?!

АНА. Сапраўды.

ПАША. Мусіць, хтосьці памёр.

АНА. Што?

ПАША. Ёсць такая прымета: калі адбываецца нешта неверагоднае, то па прычыне смерці кагосьці ў лесе.

АНА. Глупства. Проста я засумавала па табе. Сапраўды засумавала. Зараз мы будзем жыць як раней. Я буду пасля шасці вечара добра сілкавацца і займацца каханнем.

ПАША. Ты пакончыла з дыетай?

АНА. Так. Зараз я буду есці ўсё. Толькі не ананасы.

ПАША. Вось і выдатна, а то я хваляваўся, што ты пакрыўдзішся.

АНА. За што?

ПАША. За тое, што я з'еў твой ананас.

АНА. Які ананас?

ПАША. Твой. Ты пакінула ў мяне ананас. Я да іх абсалютна раўнадушны, але часам так захочацца. Вось і раніцай раптам так захацелася. Да курчу ў роце. Я яго адзін цалкам з'еў.

АНА. Паўтары, што ты сказаў.

ПАША. Я яго цалкам з'еў адзін і нічога табе не пакінуў.

АНА. Нічога?

ПАША. Ні кавалачка.

АНА. І табе было смачна?

ПАША. Як ніколі.

АНА. І ты не папярхнуўся?

ПАША. Ні разу.

АНА. І ты не ўдавіўся?

ПАША. Не.

АНА. І ты не задушыўся?

ПАША. Табе ананаса для мяне шкада?

АНА. Папа, Папа, што ж ты... Для цябе мне нічога не шкада. Ты ніколі не будзеш цяпер галадаць. Я накармлю цябе сваім запалам уволю. Павер ужо мне. Я давяду табе сваё каханне. Толькі я не магу зразумець, чаму ты не ўправіўся са сваёй слабасцю да маленькага ананаса?

ПАША. Я не змог. А ты змагла б?

АНА. Я? Мусіць... А няўжо са слабасцямі можна дужацца? Іх можна толькі задавальняць.

ПАША. Вось такі і я. Вельмі слабы.

АНА. Па Еўропе блукае здань. Здань ананаса.

ПАША. Што?

АНА. Ужо нічога. Ты ведаеш, я раздумала. Я не застануся ў цябе.

ПАША. Я так і ведаў. Ты на мяне пакрыўдзілася.

АНА. Гэта не крыўда, Папа. Я ў цябе яшчэ застануся.

Вельмі хутка. Але толькі як твая жонка. Ты згодны?

ПАША. Ты мяне зноў разыгрываеш?

АНА. Я, як ніколі, сур'ёзная. Пакуль я не раздумала, згаджайся. Больш я прапаноўваць не буду.

ПАША. Я згодны.

АНА. Тады заўтра раніцай сустракаемся ў загсе. Не забудзь узяць пашпарт.

ПАША. Я гэтага ніколі не забуду.

АНА. Пацалуй мяне далікатна. Цяпер яшчэ раз. І яшчэ. Вось так. Я стала крышачку больш упэўненая. Цяпер мне вельмі добра.

ПАША. Не сыходзь. Мы павінны адзначыць гэты дзень.

АНА. Гэты дзень адзначаць не трэба. У нас будзе яшчэ свята. Вялікае свята.

ПАША. Можа, павячэраем разам?

АНА. Не. Мне трэба сесці на новую дыету. Нявеста павінна выдатна выглядаць. А твая жонка павінна быць проста бездакорнай. Яна павінна вылучацца і сваім знешнім выглядам, і сваімі ўчынкамі.

ПАША. Калі ты так вырашыла...

АНА. Так, так будзе лепш.

ПАША. Можна я цябе яшчэ раз пацалую?

АНА. Цяпер толькі на вяселлі.

ПАША. На вяселлі дык на вяселлі. Я кахаю цябе.

АНА. Я цябе таксама кахаю. Ты нават не ведаеш, як я цябе кахаю. Я так цябе кахаю, Павел!

ПАША. Ты ніколі мяне гэтак не называла.

АНА. Час ужо станавіцца Паўлам, Паша.

ПАША. Я ўсё зраблю для гэтага, дарагая.

АНА. Да заўтра, дарагі.

Чацвёртая сцэна дома

Тады Ана вярнулася дадому з новай мэтай і з вялікім пакетам.

З пакета яна пачала даставаць набытыя ў кветкавай краме кактусы ў вазонах.

Кактусы былі маленькія, вельмі маленькія, сярэдніх памераў і высокія. Адны ўжо квітнелі, іншыя толькі збіраліся распускацца, трэція ганарыліся бясплоднай

магчымасцю. Кактусы адрозніваліся і памерам сваіх іголак.

Ана доўгімі вострымі нажніцамі з зачараваннем стрыгла іголкі кактусаў, як быццам гэта былі кучаравыя галовы яе кліентаў. Калі прычоскі былі скончаны, Ана падмяла ўпалыя іголкі, памыла ўсе пастрыжаныя кактусы, выцерла іх махрыстым ручніком і доўга ўпівалася іх стыльнымі, ганарлівымі і кароткімі стрыжкамі.

Потым Ана, узяўшы нож з відэльцам, нарэзала сакавітую зялёную мякаць і пампезна адпраўляла яе ў свае нутро.

Спачатку было ўсё новым і непрыемным. Потым жаданне і апетыт узялі сваё. Ана адчула сваю сілу.

Новая дыета атрымлівалася на славу.

Ана супакоілася толькі тады, калі адчула першыя сімптомы новага жыцця.

Тады Ана засмяялася так радасна, як ніколі ў мінулым жыцці.

ЗАСЛОНА

© Інтэрнэт-версія: Камунікат.org, 2011 год

© PDF: Камунікат.org, 2011 год